

Proloog

Parijs, 27 juli 2018

Halverwege de Pont Louis-Philippe moet Etienne noodgedwongen halt houden. Een hardnekkige mistbank die boven de Seine hangt, slokt de brug bijna volledig op. Met een diepe zucht van frustratie legt hij zijn handen op de stenen reling van de brug. Nahijgend, met zijn hoofd tussen zijn uitgestrekte armen, probeert hij terug op adem te komen. Kreunend stretcht hij zijn kuitspieren door zijn hielen afwisselend in de grond te duwen. Hij probeert de gegevens van zijn avondlijke loopsessie af te lezen van zijn Garmin horloge, maar de combinatie van zijn slechte ogen en het flauwe licht van de straatlantaarn maakt het hem niet gemakkelijk. Etienne knijpt zijn ogen tot spleetjes en vloekt nijdig als hij het teleurstellende resultaat van zijn inspanning ziet: een torenhoge hartslag en een gemiddelde loopsnelheid waar enkel een slak trots op kan zijn. Hij is opgelucht omdat er niemand in de buurt is die zijn bespottelijke prestatie kan beoordelen. Met een korte ruk verwijdert hij de oortjes van zijn iPhone en hij besluit om terug te lopen naar zijn appartement. Net voordat hij de brug verlaat, wordt zijn aandacht gevestigd op het geluid van zware, slepende voetstappen dat van de kade onder hem lijkt te komen. Nieuwsgierig leunt hij over de reling en zoekt naar het beeld dat bij het geluid hoort. Een magere gestalte stopt gevaarlijk dicht bij de oever van de rivier. Vanwege de dikke nevel die de gedaante bijna volledig absorbeert, kan Etienne niet uitmaken of het een man of een vrouw is. Met beide armen omklemt de figuur een zwaar, vierkant voorwerp. Zonder

aarzelen gooit de gestalte het object plotseling in het donkere water. Etienne reageert met een luid 'Attention!' als het koord het lichaam met een snok meesleurt in de Seine.

'Merde!' roept Etienne ontzet en hij rent de brug af. Met zijn handen op zijn hoofd kijkt hij naar de kringen op het water en de luchtbellens die het wateroppervlak doen borrelen. Hij beseft dat er geen tijd te verliezen is en schopt snel zijn sportschoenen uit. Hij trekt zijn T-shirt uit en laat zich in de rivier zakken. Hij duwt zich af van de kade en neemt zo veel mogelijk lucht in zijn longen om de zelfmoordenaar achterna te gaan. Maar net voor hij duikt, voelt hij hoe de verraderlijke stroming hem meesleurt. Etienne schrikt van de plotse kracht die hem naar beneden zuigt. Hij panikeert als het water langs zijn neus en mond zijn lichaam binnendringt. Het gevaarlijke water trekt hem verder de diepte in. Wild stampend en angstig zwaaiend probeert hij de oppervlakte te bereiken. Hij raakt gedesoriënteerd. Hij heeft geen idee hoe ver hij onder het wateroppervlak is. Zijn lijf schreeuwt om verse zuurstof. Instinctief hapt hij naar lucht. Water stapelt zich op in zijn longen. Zijn spieren worden slapper.

Dan verdwijnt de paniek; deze maakt plaats voor een bevrijdend licht gevoel in zijn hoofd. Stilaan sterven zijn bewegingen uit totdat hij roerloos in het water blijft zweven. Even raken zijn handen het hoofd van de persoon die hij wilde redden. Dan neemt de stroming zijn levenloze lichaam onherroepelijk mee.

Barcelona, 27 juli 2018

Ik loop langs de boulevard van Barceloneta. Het stappen gaat automatisch, alsof ik verdoofd ben. Nu ik mijn besluit heb genomen, voel ik niets meer. Gelukkig, want de pijn was ondraaglijk. Maar nu is mijn verdriet over. Nog honderd meter en dan is alles voorbij. Het kan me niets meer schelen. Door mijn schuld ben je

dood. Jij had alles voor ons geregeld. Ons huwelijk zou fantastisch zijn geweest, daar ben ik zeker van. Jij was er zo enthousiast over. Ik hield van jou, maar ik heb alles verknoeid. Hoe kon ik zo stom zijn om jou te bedriegen met iemand die niet van mij houdt? Ieder normaal, nuchter, intelligent persoon heeft zoiets meteen door. Behalve ik dan.

Ik stop bij de ingang van hotel W Barcelona. Een jong koppel komt lachend de trap af. Ze houden elkaars hand vast. Zij kijkt hem verliefd aan en geeft hem een kus op zijn mond terwijl hij in haar billen knijpt. Ze zien er perfect gelukkig uit. De pijn komt even terug, maar ik onderdruk hem. Ik ben hier met een missie.

Ik beklim de witte marmeren trap en stap het hotel binnen. De hal is volledig wit en het is er koel. Het is er veel aangenamer dan buiten. In juli is Barcelona veel te warm. Ik vraag me af wie van de twee deze locatie heeft uitgezocht voor hun huwelijk, midden in de zomer. Maar dat heeft nu geen belang meer, want net zoals mijn huwelijk niet doorgaat, zal ik ervoor zorgen dat het hunne ook niet zal doorgaan.

Het is al laat; aan de receptie staat er slechts één medewerker, die me vriendelijk begroet.

'Buenos noches.'

Ik antwoord met een knikje en druk op de knop met de opwaartse pijl. Tien seconden later sta ik in de lift. Ik schrik van mijn spiegelbeeld. Zo onverzorgd en uitgeput heb ik er nog nooit uitgezien. Lang moet ik niet naar mezelf kijken, want het kriebelende gevoel in mijn buik verwittigt me dat de bijna-supersonische lift tot stilstand komt. Ik volg het dikke rode tapijt naar kamer 815. De bordjes met de opschriften 801-814 en 815-829 en de pijlen naar rechts en links heb ik niet nodig, want ik weet waar ik naartoe moet. Ik was hier al eerder.

Ik houd de sleutelkaart tegen het slot en er gaat een groen lichtje branden. Dan een zoemend geluid en een korte klik. Voorzichtig ga ik de kamer binnen en sluit de deur. Het licht in de hal brandt. Ik loop door de gang verder naar de slaapkamer en passeer de luxueuze badkamer met de jacuzzi en de massagedouche. Ik hoor de rustige, regelmatige ademhaling van iemand in een diepe slaap. Een ademhaling die ik goed ken. Ik ga voor het bed staan en observeer de slaper. Alles komt terug. Hoe verliefd ik was. Dan de woede, de frustratie, het bedrog van ons allebei.

Ik haal de petanquebal die ik daarstraks op het strand heb gevonden uit mijn rugzak. Ik ga vlak bij mijn slapende slachtoffer staan en houd de metalen bal hoog boven mijn hoofd. Met een wilde uithaal sla ik met mijn geïmproviseerde wapen het hoofd in. Ik hoor de schedel kraken. Het bloed uit de diepe hoofdwond spat rond en kleurt het hoofdkussen en het onderlaken rood. Langzaam druipt het omlaag en tekent lange donkerrode sporen op de zijkant van het bed. Ik staar met afgrijzen naar het diepe gat in het hoofd. De haren van het slachtoffer beginnen aan elkaar te kleven met het bloed dat met onregelmatige stoten uit de wonde gutst. Ik gruwel van de angstaanjagende stuiprekkingen die het lichaam hevig laten schokken. De bal rolt uit mijn handen en valt met een plof op het grijze tapijt. Vol afgrijzen kijk ik naar de scheefgetrokken mond en de griezellig rollende ogen. Ik kan het lugubere tafereel niet verder aanzien en raap het witte hoofdkussen op dat naast het bed is gevallen. Ik leg het over het gelaat van degene die me zo lief was. Ik wil zeker zijn dat de longen geen zuurstof meer krijgen, dus druk ik het kussen stevig over het gezicht. Er is geen weerstand; ik voel enkel stuiptrekkingen onder mijn handen.

Pas als het schokken is gestopt, haal ik het moordwapen van het gezicht. Ik leg het op de vloer en ik ga ernaast zitten. Ik laat

mijn ellebogen op mijn opgetrokken knieën rusten en gelaten leg ik mijn hoofd in mijn gekruiste armen.

Barcelona, 25 juli 2018

Severine

Stilaan word ik wakker, maar ik houd mijn ogen nog gesloten. Het enige wat ik wil doen, is in mijn bed blijven liggen en nog even genieten van de zalige roes in mijn hoofd. Geleidelijk aan begint mijn brein te werken. Ik wil nog niet aan mijn drukke dagschema denken, maar daar beslissen mijn hersenen anders over. Het prettige gevoel in mijn hoofd verdwijnt meteen. Ik word onrustig. Ik weet uit ervaring dat het geen zin meer heeft om te blijven liggen. Dan maar opstaan. Met tegenzin open ik mijn ogen. Het is pikdonker in *mijn kamer*. Een mufte geur vult mijn neusgaten. Ik wil weten hoe laat het is en ik kijk naar de vertrouwde plek waar de wekker staat. Niets. Ik wrijf in mijn ogen en probeer het opnieuw, maar ik zie de rode cijfers die de tijd weergeven niet. Vreemd, zou er een stroomstoring zijn? Geeuwend wil ik rechtop gaan zitten, maar een enorme klap op mijn voorhoofd doet me achterovervallen. De kruin van mijn hoofd botst keihard terug op *het bed*. Ik voel de pijn tot in mijn nek.

Ik blijf verdwaasd liggen. Wat was dat? Het lijkt alsof ik mijn hoofd tegen het plafond stootte. Nu pas beseft ik dat er geen kussen in mijn bed ligt. Ik voel enkel houten planken. Met een korte gil trek ik mijn hand terug als ik de venijnige steek van een splinter onder de nagel van mijn wijsvinger voel. Mijn ademhaling stopt en het akelige gevoel dat langs mijn rug omhoog kruipt, nestelt zich in mijn hoofd. Verschrikt wil ik weer over-eind komen, maar ik stoot opnieuw mijn hoofd. Waar ben ik? Wat gebeurt er? Ik steek mijn armen uit. Ik voel dezelfde ruwe

BLOEDMAAN

houten planken boven mij. Mijn handen tasten koortsachtig verder. Ook aan de zijkant ben ik ingesloten. Overal voel ik hout. Bloed haast zich bliksemsnel naar mijn hoofd. Talloze moleculen adrenaline stapelen zich op in mijn aders. Mijn ademhaling versnelt. Ik zit opgesloten! Ik moet hier uit! Met mijn vuisten sla ik wild op het deksel. Er valt zand op mijn gezicht. Ik schreeuw hysterisch om hulp. Mijn voeten stampen woest tegen de achterkant van de houten kist. Ik hoor alleen het doffe geluid van mijn uitzinnige geklop. Mijn panische gekrijs weerkaatst in mijn oren.

Wat is dat? Ik hoor een gedempt geluid dat niet uit deze kist komt. Iemand die ergens op klopt! Wat moet ik doen? Proberen om niet te panikeren. Nadenken. Ik concentreer me op het geluid. Het lijkt van de linkerkant te komen. Even is het muisstil. Dan hoor ik iemand om hulp roepen. Mijn God, ik ben hier niet alleen!

1

Antwerpen, 9 februari 2018

Eloise

Verdorie, wat een rotweer! De kat springt verschrikt van de sofa als ik de deur van mijn appartement dichtknaal. Het water drupt van mijn nieuwe Chanel jas op het tapijt. Mijn grijze broek is gelukkig droog gebleven onder mijn lange mantel. Ik kijk in de ronde spiegel die boven de ladekast in de hal hangt. Mijn lange blonde pruik is volledig geruïneerd. Nijdig trek ik hem van mijn hoofd. Een spinnenweb van korte, kroezelige, zwarte haren komt tevoorschijn. Het geknetter van de statische elektriciteit in mijn verwarde kapsel irriteert me. Het prikt me aan mijn vingers als ik mijn haren probeer te fatsoeneren.

Ik hang het haarstuk nonchalant over de standaard op de ladekast, naast de foto en de twee andere pruiken; een rode met een schuine pony en een korte bruine. Een verdwaalde blonde lok belandt op de witte fotolijst van mijn ouders. Mijn dure jas laat ik op de grond vallen en ik veeg de foto droog met de mouw van mijn wollen trui. Er verschijnt een glimlach op mijn gezicht als ik het portret bekijk. De foto is genomen toen mijn ouders nog in Zaïre woonden. Het contrast tussen het bleke vel van mijn vader en de bijna zwarte huid van mijn moeder kan niet groter zijn. Mijn huidskleur is een mooie mengeling van de twee.

Ik plaats de lijst terug en stap over mijn jas naar de woonkamer. Mijn oversized zonnebril van Dolce & Gabbana gooi ik op het glazen blad van het metalen dressoir in de woonkamer. Het fragiele ding is er blijkbaar niet tegen bestand. De zilveren G die de

zijkant van het montuur siert, valt rinkelend op het parket en verdwijnt onder de kast.

‘Shit he!’

Bastet heeft het gehoord. Ze komt aanlopen en probeert met haar poot het afgebroken stuk naar zich toe te trekken. De helft van haar kattenlijfje zit onder de kast. Ik haal mijn schouders op en laat haar begaan. Ach *whatever*, ik koop wel een nieuwe bril. Ik zal er één online bestellen. Of beter meteen twee. Ik heb ze nodig, want het laatste wat ik wil, is dat mijn vervelende fans me herkennen. Dat marginale gepeupel moet zo ver mogelijk uit mijn buurt blijven. Ik weet ook wel dat mijn carrière zonder hen niet bestaat, maar dat wil nog niet zeggen dat ze me constant moeten lastigvallen. Ik moet eerlijk toegeven dat het hier op het Eilandje in Antwerpen nog wel meevalt. De mensen doen er vrij nuchter over als ze de grote Eloise De Moines herkennen. Gelukkig maar. Ik ben best wel tevreden dat ik mijn duplexappartement aan de Oostkaai, dicht bij het MAS, heb behouden. Het doet altijd deugd om een paar maanden per jaar in mijn thuishaven te zijn. Ik ben tenslotte in Antwerpen opgegroeid.

In mijn residentie in Fort Lauderdale is het wel anders. Daar willen mijn fans voortdurend met mij op de foto. De vervelende paparazzi houden regelmatig de wacht aan de ingang van mijn villa. Daar zal ik de komende zes maanden geen last van hebben, want ik blijf al die tijd hier in Antwerpen. De opnames voor mijn nieuwe film zijn uitsluitend in Europa, dus heeft het weinig zin om op en af naar Florida te reizen.

Ik steek een sigaret op en trakteer mezelf op een Amaretto Disaronno, mijn lievelingsdrink. Als de mensen uit mijn omgeving zouden weten hoeveel ik van het zoete spul drink, zouden ze zeggen dat ik eraan verslaafd ben. Een alcoholiste. Maar ze weten het niet, dus vind ik ook niet dat ik verslaafd ben.

Ik neem het script voor mijn nieuwe film van de salontafel. Verdorie, zo veel vuile vingerafdrukken op het glazen blad. Zodra Olga komt, moet ze zorgen dat mijn tafel weer blinkt! Ik leun achterover in mijn bruine Italiaanse designstoel en blader tevreden door het filmscenario. De werktitel is *'The fourth element is air'*. Een rare titel, maar dat kan nog wel veranderen. De film draait volledig rond mijn personage. Ik ga schitteren in de rol van Mrs. Moreau. Het moet mijn comeback worden. Dat hoop ik toch. Neen, het móet gewoon. Mijn vorige film *'Eating leftovers'* werd een megaflop. Wat wil je? Met zo'n flutscenario en *shitty* tegenspelers. Morgan Salt en Phoebe Andres hebben mijn film verknoeid. Alleen ik leverde een topprestatie. Zo zie je maar dat zelfs een *star* als ik nog geen garantie is voor het slagen van een middelmatig project. Nee, mijn nieuwe film móet gewoon een hit worden. Ik kan me geen nieuwe mislukking permitteren.

Het megasucces dat ik had met mijn eerste rol in de film *'My kingdom of terror'* heb ik nooit meer kunnen evenaren. Ondertussen is dat alweer acht jaar geleden. De producties die daarop volgden, kenden slechts een matig succes. Gelukkig wel genoeg om van mij een superster te maken. *'Miss mediocre'* noemen ze mij in de tabloids, 'juffrouw middelmaat'. *Whatever*, ik ben er rijk van geworden!

Op een revival van mijn modellencarrière moet ik niet meer hopen. Die is al enkele jaren afgelopen. De wereld zit niet te wachten op een model dat volgende maand vijfendertig wordt. Hoewel ik er nog altijd veel beter uitzie dan die graatmagere modellen van tegenwoordig. Vel over been zijn ze, met nul komma nul uitstraling; gewoon lelijk. Neen, voor mij dus geen modellenwerk meer.

Mijn gemijmer wordt verstoord door het geluid van een sleutel in het slot. De voordeur vliegt open en kwakt tegen de muur.

Heel mijn appartement davert, het lijkt wel een aardbeving. 'Olga de verschrikkelijke' staat in de deuropening. Met in elke hand een plastic zak vol boodschappen en de post tussen haar lippen samengeperst. Ze veegt haar voeten aan de deurmat, in de hoop dat zo de hal droog zal blijven, maar het water dat van haar jas en van de boodschappentassen druipt, vormt meteen een miniplas op het parket.

'Wow sorry!', roept ze verbaasd als ze me ziet zitten.

Mijn belangrijke brieven vallen uit haar mond en dwarrelen terug de hal in.

'Dag mevrouw, ik wist niet dat u al thuis was,' zegt Olga verontschuldigend.

'Blijkbaar!,' antwoord ik kort. Ik houd me met beide handen vast aan mijn zetel en doe alsof er net een orkaan door mijn appartement heeft geraasd.

Olga raapt mijn post op en sluit overdreven voorzichtig de deur. Ze legt alles op de ladekast, naast mijn pruiken, en ze doet het doorschijnende plastic kapje van haar hoofd. Haar grijze gekrulde haren liggen op elkaar geplakt tegen haar schedel. Ze neemt de natte zakken van de vloer en stapt richting woonkamer. Natuurlijk ziet ze mijn jas op de grond niet liggen. Daar gaat ze, met haar honderd kilo, languit de vloer op. De boodschappen rollen over de vloer. Haar luide kreet gaat vooraf aan een tweede aardbeving, die mijn dure sofa twee meter opzij schuift. En dan druk ik mezelf nog voorzichtig uit.

'Mijn jas! Weet je wel wat die kost?,' schreeuw ik. 'Nee, natuurlijk weet je dat niet!'

Jezus, wat is het toch een lomp mens! Ik hoop echt dat er niets met mijn Chanel is.

'Oei, mijn knie bloedt een beetje.' Olga wrijft zalvend over de pijnlijke plek.

‘Dat meen je niet! Zulke vlekken krijg je er nooit meer uit...’

‘Er is niets aan uw mantel, mevrouw.’

Mijn personeel onderbreekt me gewoon!

Olga hangt mijn jas over de gele sofa die de hoek van mijn woonkamer siert. Ze verzamelt snel de boodschappen die over de vloer verspreid liggen en brengt ze naar de keuken. Ik kijk haar na en vraag me af waar ze die afschuwelijke jurken met bloemmotieven toch steeds vandaan haalt. Ze heeft ze in alle kleuren. Die moeten vast van haar grootmoeder zijn geweest.

‘Als je daarmee klaar bent, veeg dan eerst mijn vieze salontafel schoon. Alles wat ik erop zet, glijdt er meteen weer af vanwege de vettingheid!’ Stuk onbenul, voeg ik er in gedachten aan toe.

‘Zeker, mevrouw.’

Olga komt aangelopen met een doek en een schoonmaakspray. Ze propt haar dikke lijf tussen de zetel en de tafel. Ze sprayt enthousiast het glazen blad vol met het spul. Er verschijnt een mist die erger is dan de dichte smog van Peking.

‘Wil je wel eens ophouden! Ik zei toch dat je eerst de boodschappen weg moest zetten? Maak dat je hier weg komt!’ Ik hoest de longen uit mijn lijf.

Olga verdwijnt mopperend in de keuken.

‘Heb je amaretto meegebracht?’ roep ik haar na.

‘Natuurlijk.’

‘Breng me een glas en de fles.’

Mijn iPhone 8 begint te rinkelen. De lachende foto van mijn manager verschijnt op het scherm.

‘Hi James, hoe gaat het? *What’s new?*’, vraag ik. Hij wil me waarschijnlijk op de hoogte brengen van de banale details van mijn film. James Schouten is al jaren mijn manager. Aan hem heb ik mijn filmcarrière te danken: hij is degene die me aan mijn eerste rol heeft geholpen.

‘Hey Eloise. Ik ben het.’

Stilte.

‘Ja, ik hoor dat jij het bent. Vertel. Wanneer ben je hier? Dat ik mijn handtekening op het contract kan zetten.’

Het is opnieuw stil. Ik hoor enkel de zware ademhaling van de gammele gezette vijftiger aan de andere kant van de lijn.

‘Er is een probleem, Eloise.’

‘Hoezo? Alles is toch afgesproken? Wanneer beginnen de opnames?’

‘Ze twijfelen.’

‘Ze? Wie zijn ze?’

‘Pete Vain. De producer.’

Mijn gezicht wordt vuurrood. Ik zet het glas dat Olga voor me heeft klaargezet aan mijn lippen. Leeg.

‘Olga!’ schreeuw ik zonder de telefoon van mijn mond weg te halen. ‘Waar is die fles?’

Tergend traag komt dikke Olga aangewaggeld met de likeur. Ze schenkt het glas halfvol. Deze keer laat ze de fles op de tafel staan voordat ze mompelend in de keuken verdwijnt.

‘Pete denkt erover om Jennifer Lawrence voor de rol te vragen.’

Ik spring uit mijn zetel. Het scenario valt op de grond.

‘Wat? Toch niet die ongetalenteerde derderangs actrice?’

Ik laat me in de sofa vallen. Jennifer Lawrence is dé *rising star*. Iedereen is lovend over haar acteerprestaties. Ze durven haar zelfs te vergelijken met mij. Met uitzondering van haar Afrikaanse roots is er echter niets dat we gemeen hebben. Ik ben veel knapper en ik heb veel meer ervaring. Het mens is waardeloos op het witte doek. Ze is wel tien jaar jonger dan ik. En tien kilogram slanker. Ik kan haar wel de nek omwringen!

‘De opnames beginnen al over anderhalve maand, Eloise. Pete denkt dat je nog niet klaar zal zijn tegen dan...’

‘Hoe bedoel je? Nog niet klaar? Ik hoef toch enkel mijn script in te studeren. Zoals altijd.’

‘Je bent niet fit, Eloise, dat weet je zelf ook.’

Ik vul mijn glas opnieuw met de zoete likeur en giet het in één teug naar binnen.

‘Ik begin morgen met sporten, James. Met een personal trainer. Jolinde, je weet wel, mijn trainer van vorig jaar.’

‘Dat was drie jaar geleden, Eloise. Je bent volledig *out of shape!*’

‘Een maand en ik ben weer volledig strak.’

‘En je dieet? Hoe zit het daarmee? Drink je nog zo veel van die zoetheid?’

Ik kijk naar de fles.

‘Wil je zeggen dat ik dik ben?’

‘Ja.’

Ik schrik van zijn eerlijke antwoord. Ik zet het glas meteen terug op de tafel. Ik schuif het verder weg, zodat ik er niet meer bij kan.

‘James, ik moet die rol hebben. Dat weet je toch. Kan je niet opnieuw met hem onderhandelen? Alsjeblieft?’ smee ik. Zijn diepe zucht belooft niet veel goeds.

‘Ik moet zeker zijn, Eloise. Momenteel wil iedereen met Jennifer Lawrence werken...’

‘Heeft ze al toegezegd?’

‘Nog niet, maar...’

‘Wel dan! Je weet dat ik het kan. Ik geef toe dat ik me de laatste maanden heb laten gaan, maar...’

‘De laatste maanden?’

‘Oké, het laatste jaar dan. Maar het is een kwestie van de juiste *mindset*.’

James weet dat ik mezelf kan motiveren als ik iets écht wil. Ik heb mezelf al veel dingen moeten ontzeggen om aan de top te

geraken en te blijven. Heel veel. Misschien wel té veel. Maar als ik geen beroemdheid kan zijn, dan ben ik niets. Een niemendal. Dan zijn al mijn opofferingen voor niets geweest en God weet hoeveel dat er zijn geweest.

‘Ik beloof je dat ik met Pete zal onderhandelen, Eloise. Het is natuurlijk ook in mijn voordeel dat jij de rol krijgt. Maar ik kan niets garanderen.’

‘Na een maand ben ik fit en slank. Echt.’

‘Ik spreek je later.’

‘Wanneer? Snel toch?’

‘Ik zal mijn best doen, Eloise.’

Zodra James heeft opgehangen, surf ik op mijn smartphone naar de website van Jolinde. Met enkele klikken op mijn smartphone kom ik op de contactpagina terecht. Ze is de beste in haar vak. Ook de duurste. Het is al een tijdje geleden dat ze mij begeleidde, maar de resultaten waren er wel. Ik besluit haar meteen te bellen. Ik hoop dat ik direct met de trainingen kan starten. Ze móet me trainen. En nadat ik Jolinde heb gebeld, bel ik mijn verloofde, Philippe. Ik wil dat hij meteen naar huis komt.

Antwerpen, 12 februari 2018

Eloise

De deur van mijn slaapkamer staat zoals altijd op een kier, anders kan ik niet slapen. Ik kan deze nacht de slaap moeilijk vatten, ondanks de vele alcohol en de slaappil die ik heb ingenomen. Het telefoongesprek met James van een paar dagen geleden zit nog in mijn hoofd. Hopelijk kan hij Pete overtuigen dat ik de beste keuze ben voor de film.

Als ik eindelijk begin in te dommelen, merk ik plots enkele korte lichtflitsen in de hal. Ik houd de deuropening in de gaten om te zien of ik het me heb ingebeeld of niet. Ik schrik als de flashes

opnieuw mijn kamer binnendringen. Verdwaasd ga ik te snel rechtop in het bed zitten. De plotselinge manoeuvre doet de kamer en mijn maag ronddraaien; ik voel me misselijk. Ik houd me vast aan de rand van het bed. De rondtollende kamer komt langzaam tot stilstand. Ik zucht opgelucht, want het stabiele beeld zorgt voor rust in mijn maag. Ik moet dringend minder gaan drinken. Dat gaat sowieso gebeuren als ik aan mijn trainingen met Jolinde begin. En aan het onvermijdelijke dieet dat ermee gepaard gaat. Ik kijk er eerlijk gezegd wel tegenop, maar het moet nu eenmaal. Ik schud mijn kussen op en net als ik weer wil gaan liggen, is er opeens opnieuw het blauwe pulserende licht op de gang dat mijn kamer met tussenpozen verlicht.

‘Philippe? Wat is dat licht?’

Ik leg mijn hand op de plaats van het bed waar hij ligt, maar ik schrik als ik voel dat hij er niet is. Ik val bijna uit het bed als ik me omdraai om het nachtlampje aan te steken. Opnieuw moet ik wachten tot de muren van de slaapkamer stoppen met ronddraaien. Ik kijk verbaasd naar de lege plek in het bed en vraag me af waar Philippe naartoe is. Misschien naar het toilet of naar de keuken? Het flikkerende licht op de gang wordt intenser. En het knetterende geluid dat ermee gepaard gaat, wordt heftiger. Wankelend stap ik uit bed en ik strompel tot bij de deur. Het felle blauwe licht in de hal doet pijn aan mijn ogen. Mijn benen voelen slap aan. Ik moet me stevig vasthouden aan de leuning als ik de trap af ga. Het lijkt wel of de plots opgekomen hoofdpijn mijn hoofd wil laten exploderen. Ik vecht tegen het zware gevoel in mijn buik. Mijn maag wil haar inhoud het liefst zo snel mogelijk uitbraken.

Het felle licht komt uit de keuken. De deur staat open. Ik knijp mijn oogleden bijna dicht. Met mijn hand beschermend voor mijn gezicht stap ik verder.

‘Philippe?’

Mijn stem trilt en mijn handen beven. Het geknetter wordt heviger. Alsof er twee uiteinden van een elektrische draad tegen elkaar schuren. Elke stap die ik zet, wordt onzekerder. Mijn lichaam wil hier weg, maar ik dwing mezelf om verder te gaan. Mijn mond valt open als ik de keuken binnenstap. Ik wil gillen, maar er komt geen geluid uit mijn keel. Het pulserende blauwe licht houdt een man gevangen. Alsof hij in een vreemde halo staat. Zijn ogen en zijn mond zijn ver opengesperd. Met zijn armen voor zich uitgestoken, komt hij naar me toe. Traag, als een zombie die op zijn prooi afstapt. Ik schreeuw het uit. De inhoud van mijn maag spuit op de keukenvloer en op mijn blote voeten. Mijn hele lichaam is verlamd. Ik sla mijn handen voor mijn ogen en krijs om hulp. Maar als ik de twee uitgestoken handen die ik rond mijn keel verwacht niet voel, open ik voorzichtig mijn ogen. Het is stil en donker in de keuken. Verbaasd kijk ik rond. Er is niemand. Ik gil opnieuw als plots het licht in de keuken aangaat.

‘Jezus, Philippe, ik schrik me een ongeluk. Waar was je?’

‘Hey, rustig liefje. Ik lag in bed. Ik werd wakker van jouw gegil. Wat doe je hier?’

‘In bed? Dat kan niet. Ik was alleen in de slaapkamer.’

Philippe staart me aan met een blik waarmee je naar een krankzinnige kijkt. Als hij mijn tranen ziet, verzacht zijn blik en neemt hij me in zijn armen.

‘Stil maar, schatje. Wat is er toch? Je hart bonst bijna uit je lijf.’

‘Er was een licht. En elektriciteit, denk ik. En een man in het blauwe licht.’

Philippe kijkt me opnieuw verbaasd aan. Ik zie hem met zijn ogen draaien, want het is niet de eerste keer dat ik dingen zie die er volgens hem niet zijn.

‘Morgen gaan we naar de dokter, Eloise. Dit kan zo niet verder. Je moet toegeven dat je een probleem hebt.’

‘Ik heb geen probleem!’ Ik trek me los uit zijn troostende armen. ‘Kom, we gaan terug naar bed.’ Hij neemt me bij de arm en begeleidt me naar de trap. Ik volg zonder verder te protesteren. Ik weet wat ik heb gezien. Denk ik toch. Ik kan hem beter de waarheid zeggen.

‘Philippe?’

‘Ja?’

‘Die man.’

‘Wat?’

‘Het was Ivan.’

‘Hè? Dat is onmogelijk. Dat weet je zelf ook wel.’

‘Ik weet het zeker.’

‘Morgen laten we je onderzoeken, Eloise. Ik heb er genoeg van!’

Nice, 23 juli 2018

Severine

In mijn rode Ferrari race ik over de *Promenade des Anglais* in de richting van Nice. Met gierende banden en gevaarlijk zigzaggend tussen de toeterende wagens probeer ik zo snel mogelijk vooruit te komen in het drukke verkeer. Ik knijp zó hard in mijn stuur dat mijn knokkels wit worden. Mijn hart gaat veel te fel tekeer: ik voel de wilde pulsaties pijnlijk tegen de binnenkant van mijn schedel bonzen. De zweetdruppels op mijn voorhoofd worden groter. Het straaltje huidvocht dat langs mijn wang loopt, vormt een dikke druppel onderaan mijn gezicht. Met de rug van mijn linkerhand probeer ik geïrriteerd mijn kin droog te wrijven. Een luide schreeuw ontsnapt aan mijn lippen als ik opeens vanachter een witte bestelwagen een zwarte Mercedes in mijn achteruitkijkspiegel zie verschijnen. *Damn!* Ik was ervan overtuigd dat ik

mijn achtervolgers van me had afgeschud. Door de plotse manoeuvre van de zwarte wagen verliest de bestuurder van de witte bestelbus de controle over het stuur. Met piepende banden vliegt de bestelauto van de weg en komt op de boulevard ernaast terecht. Mijn ademhaling stukt in mijn keel als ik zie dat de wagen op een terras inrijdt. Twee terrastafels worden volledig weggemaaid. Alles gebeurt in enkele luttele seconden, waardoor de ongelukkige cafébezoekers geen schijn van kans hebben om te ontkomen.

Ik steek met een riskante manoeuvre twee wagens voorbij en zie in mijn achteruitkijkspiegel dat zij elkaar niet kunnen ontwijken. Mijn achtervolgers in de zwarte Mercedes kunnen nog net een botsing vermijden en naderen mijn voertuig. De opgestapelde adrenaline in mijn lichaam maakt me roekeloos. Ik draai wild aan mijn stuur en ik kan de trage Fiat 500 die voor me rijdt maar net ontwijken. Ik schreeuw het opnieuw uit als mijn wagen bijna van de weg vliegt. Gelukkig ben ik behendig genoeg om het voertuig weer onder controle te krijgen. De Fiat slingert over de baan en de Mercedes kan de tollende hindernis niet ontwijken. De Fiat slaat over de kop en komt met een luide knal tot stilstand tegen één van de palmbomen die de promenade siert. De wandelaars op de boulevard stuiven gillend uit elkaar.

Even mindert de Mercedes vaart, maar dan zet de bestuurder opnieuw de drieste achtervolging in. Tot mijn grote ontsteltenis zie ik mijn achtervolger opnieuw naderen. In een impulsieve poging om de zwarte wagen van me af te schudden, rijdt ik bij het Casino Ruhl de promenade af. De wirwar van kleine straatjes weerhoudt me er niet van om een hoge snelheid aan te houden. Ik zie in mijn achteruitkijkspiegel hoe de Mercedes een grijze container raakt. De straat achter mij verandert in een paar seconden in een vuilnisbelt.

De Mercedes staat stil. Ik sla hard met de binnenkant van mijn hand op het stuur en haal opgelucht adem. Ik kan ontsnappen! Op mijn wangen verschijnen mijn typerende lachkuiltjes. Maar de euforie maakt snel plaats voor wanhoop als ik de doodlopende straat bij Rossini indraai. Bruusk trap ik op de rem. De gierende banden verspreiden een stinkende grijze rook. Mijn wagen schuift het trottoir op. Oh nee, de Mercedes nadert opnieuw. Vloekend gooi ik de deur open en ik probeer verder lopend aan mijn achtervolgers te ontsnappen. Ik verlies mijn evenwicht en val op de oneffen stoep. Het bloed uit de diepe wond op mijn knie loopt langs mijn onderbeen in mijn stiletto.

De Mercedes stopt vlak bij me en meteen stappen de bestuurder en zijn gewapende passagier uit de wagen. Ik kijk in paniek om me heen. Ik kan geen kant uit. De passagier richt zijn pistool op mij. Ik steek mijn armen in de lucht en smeek: *'No please, don't shoot me!'*